

PAASTUAJA II PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine 1Mo 12:1-4a)

Lugemine esimesest Moosese raamatust:

Issand ütles Aabrahamile: “Mine oma kodumaalt, oma isakodust, sellele maale, mida mina tahan sulle näidata. Ja ma teen sind suureks rahvaks, õnnistan sind ja teen suureks su nime, et sina oleksid õnnistuseks. Siis õnnistan ma neid, kes sind õnnistavad, ja panen vande alla need, kes sind neavad. Ning sinu läbi saavad õnnistatud kõik hõimud maa peal.” Seepeale seadis Aabraham end teele, nii nagu Issand oli käskinud.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 33:4-5. 18-19. 20.22 R:22)

R: Issand, olgu Sinu halastus meie üle.

Issanda sõna on õige,

tema tegudele võib loota.

Tema armastab õigust ja õiglust,

Issanda heldus täidab maa.

R:

Vaata, Issanda silm on kõigi nende üle,

kes teda kardavad ja ootavad tema heldust,

et ta vabastaks nende hinge surma küüsisist

ja hoiaks nad elus näljaajal.

R:

Meie hing loodab Issanda peale,

tema on meie kilp ja abimees.

Olgu sinu halastus, Issand, meie üle,

sest me ootame sind pikisilmi.

R:

(Teine lugemine 2Ti1 ,8-10)

Lugemine püha apostel Pauluse teisest kirjast Timoteosele:

Näe koos minuga vaeva evangeeliumi heaks, siis annab Jumal sulle jõudu. Tema on meid kutsunud püha kutsumisega – mitte meie tegude pärast, vaid omaenda tahtmise ja armu järgi, mis on meile antud enne igavesi aegu Kristuses Jeesuses. Nüüd on see avalikuks saanud meie Lunastaja Jeesuse ilmumises. Tema on võtnud surmalt võimuse ja toonud meid evangeeliumi abil kadumatu elu valgusse.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mt 17:7)

Helevalgest pilvest kostis Isa hääl, kes ütles:

See on minu armas Poeg, teda kuulake.

(Evangeelium Mt 17:1-9)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus võttis kaasa Peetruse, Jaakobuse ja Johannese, tema venna, ning viis nad üles kõrgele mäele – ainuüksi nemad. Ning ta muudeti nende silmade ees. Tema pale säras otsekui päike ja ta rõivad läksid valgeks nagu valgus. Aga vaata, Mooses ja Eelija ilmusid Jeesusele ja rääkisid temaga. Peetrus hakkas rääkima ja ütles talle: “Issand, meil on siin hea olla. Kui sa tahad, siis ma püstitan siia kolm telki, ühe sinule, ühe Moosesele ja ühe Eelijale.”

Aga kui ta alles rääkis, vaata, siis heitis üks helendav pilv oma varju nende üle ja hääl kostis pilvest ning ütles: “See on minu armas Poeg, kellest minul on hea meel, teda kuulake!” Seda kuuldes langesid jüngrid silmili maha ja neil oli suur hirm, kuid Jeesus astus nende juurde, puudutas neid ja ütles: “Tõuske üles, ärge kartke!” Aga kui nad üles vaatasid, ei näinud nad enam kedagi muud kui Jeesust. Kui nad mäest alla laskusid, keelas Jeesus neid: “Ärge rääkige sellest nägemusest kellelegi, enne kui Inimese Poeg on surnuist üles äratatud!”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, ilmselt on suurel osal inimestest mälestus oma “viieteiskümnest minutist kuulsusest”, nagu seda nimetatakse. Mõeldud on sattumist meediasse mõne väikese julgusteo või tähelepanuväärse veidruse tõttu, samuti olukorda, kus tavainimene jäi kaamera ette käteldes paavsti, kuninga või kuningannaga, presidendi, tähtsa poliitiku või maailmakuulsa popstaariga. Nendest hetkedest jäänud mälestuspilte imetledes küsib inimene endalt, kas oli see tõesti päriselt, kas äkki

mingil hetkel oli ka minul oma väike roll maailma suursündmuste ahelas?

Aastaid hiljem tundub see kui unenägu, nagu ka suursündmused omaenda isiklikust elust: abiellumine, laste sünd, aga ka istumine kalli inimese surivoodi ääres ja matused. Teame ju, et mure ja lein kuuluvad elu juurde samamoodi nagu eduelamused, kuid Jumalalt palume ikka, et meil oleks rohkem rõõmu kui kurbust.

Me palvetame: Kyrie eleison...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, suursündmused siin elus võivad jätta inimesele vapustava mulje, kuid vähesed neist on puhtalt juhuse vili – see tähendab, oleme lihtsalt olnud kogemata õigel ajal õiges kohas. Enamasti me teeme siiski palga ja tunnustuse nimel tööd, näeme vaeva, et olla tähtsate sündmuste keskpunktis, ja loodame seejuures, et ka Jumal meid kiidab... pigem küll, et tal poleks põhjust meid laita.

Üldiselt tunnustatakse inimest edasipüüdlikkuse eest, selle eest, et ta teeb midagi paremaks – arendab, eksperimenteerib ja märkab võimalusi, kuidas jõuda paremate tulemusteni. Selles mõttes olen pidanud ennast progressiivseks inimeseks. On ju minu eluaaja jooksul teinud teadus ja tehnika läbi lausa uskumatu arengu. Vanemad inimesed on saanud jälgida, kuidas tuli meie ellu värviteleviisor, nuppudega telefon, arvuti ja internet, mobiiltelefon ja nutiseadmed. Samuti, kui vaadata, mis on viimase kuue-seitsmekümne aasta jooksul toimunud muusika vallas: rock´n´roll, biitmuusika, hardrock, progressiivrock, popmuusika, elektrooniline muusika ja rohked kombinatsioonid stiilide vahel, elektroonilised instrumendid, digitaalne salvestustehnika.

Mina olin juba sündinud, kui katoliku kirkus toimus Vatikani II kontsiil, nõupidamine mis andis lootust, et kirikus ja kogu maailmas läheb kõik paremaks ning ka inimese moraalse palge arengus võiks täheldada progressi... Kuidas võiksin ma niisuguse elukogemuse valgusel tahta olla konservatiiv, klammerduda minevikku ja loobuda edasiminekest? Konserve süüakse ju siis, kui midagi värsket pole võtta!

Kuid praeguseks tundub, et oleme välja jõudnud ajastusse, kus värsket on ainult see, mis jääb järele sellest, mida keegi on enne meid juba söönud...

Armsad õed ja vennad, haruharva kuuleb tänapäeval muusikas midagi, mis kõlab uudsel, mis ei tunduks tehisintellekti loodud seguna ammu äraleierdatust. Kujutav kunst näib olevat juba kõik oma võimalused ammendanud. Ma ei räägi sellest, et kunst peaks olema ilus, see on juba ammu minetatud; kuid isegi šokeerimine ei mõju enam – kõik skandaalid on kusagil juba ära tehtud.

Teadus tammub ühe koha peal, ja kui leiabki midagi uut, siis teeb sellest kohe uutmoodi relva, mis lõppkokkuvõttes pööratakse tavainimese vastu.

Võibolla olete teiegi kuulnud helifaili, kuidas Donald Trumpi häälega loetakse väga ilmekalt ja usutavalt muinasjuttu kolmest põrsakesest. See tähendab, kui hästi on konkreetse inimese häält juba praegu võimalik digitaalselt võltsida. Varsti ei saa me enam ka videopilti uskuda, sest digitehnika võimalused kujutada sündmusi nii, nagu need tegelikkuses ei toimunud, kasvab jätkuvalt. Kõige selle taustal poliitikast... ei, sellest ei taha ma üldse rääkida.

Näib, et kirkastumise hetked on jäänud minevikku ja meil tuleb kristlastena käia Jeesuse järel tema ristiteed. Kuid nii on see alati olnud, et suvele järgneb sügis ja sügisele talv, ning talvel tulebki ellujäämiseks süüa konserve. Küll kunagi tuleb jälle ka kevad ja kevade järel suvi oma värskete viljadega, surma järel aga ülestõusmine. Aamen.